

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **L. Z.**, zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav**, se sídlem Masarykovo náměstí 1, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, zastoupen JUDr. Jiřím Brožem, advokátem se sídlem Vinohradská 151, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2020, č. j. 54 A 26/2019 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí v přestupkovém řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OD-11874/2017-KUVAC.

[2] V tomto řízení vydal žalovaný příkaz ze dne 27. 3. 2018, č. j. OD-28231/2018-VODFR, kterým byla žalobkyně uznána vinnou za spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

[3] Žalobkyni byl příkaz doručen dne 5. 4. 2018 a žalobkyně proti němu podala dne 13. 4. 2018 odpor na hlavičkovém papíru společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. (název společnosti a její kontaktní údaje byly uvedeny v zápatí dokumentu, přičemž v hlavičce a na pozadí byl

uveden nápis ODVOZ VOZIDLA). K odporu nebyla připojena plná moc údajného zmocněnce, proto žalovaný přípisem ze dne 18. 4. 2018 vyzval žalobkyni k předložení plné moci. Výzvu adresoval žalobkyni, nikoliv jejímu zmocněnci.

[4] Žalobkyně byla dle svého žalobního tvrzení poučena svým zmocněncem o tom, že veškeré písemnosti budou doručovány jemu, a proto se výzvou nezabývala. Na příkazu žalovaný vyznačil právní moc dnem 14. 4. 2018. Zmocněnec se o výzvě dle tvrzení žalobkyně dozvěděl až dne 12. 4. 2019, kdy měl telefonicky zjišťovat u žalovaného, proč žalovaný na odpor nereagoval. Zmocněnec zároveň zaslal žalovanému plnou moc. Žalovaný však poukazoval na to, že tato plná moc byla žalovanému doručena až po uplynutí lhůty pro její předložení (stanovené výzvou ze dne 18. 4. 2018), navíc byla podepsána až dne 15. 4. 2018, tedy dva dny po té, co zmocněnec podal odpor proti příkazu.

[5] Žalobkyně v žalobě namítala, že dosud neuplynula lhůta k doložení plné moci, neboť vůbec nezačala běžet. Žalovaný totiž byl povinen doručovat výzvu zmocněnci, nikoliv přímo žalobkyni. Žalovaný byl podle žalobkyně povinen zrušit příkaz, nařídit ve věci jednání a vydat meritorní rozhodnutí, což však neučinil. Žalobkyně podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti u Krajského úřadu Středočeského kraje, ten však do dne podání žaloby nereagoval. Žalobkyně se proto obrátila s nečinnostní žalobou na Krajský soud v Praze.

[6] Krajský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že je mu z vlastní rozhodovací činnosti známo, že společnost ODVOZ VOZU, která měla být údajným zmocněncem žalobkyně, se společně s dalšími subjekty specializuje na poskytování „pojištění proti pokutám“ a soustředí se na vytváření různých procesních pastí za účelem znepréhlednění správního řízení a dosažení zániku odpovědnosti svých zmocnitelů za přestupky. Účastníci těchto správních řízení jsou pak v soudních řízeních zastoupeni advokáty (jedním z nich je právě zástupce žalobkyně Mgr. Václav Voříšek), kteří tuto obstrukční strategii obhajují a vymýšlí pro ni účelovou argumentaci v žalobách. Mezi tyto obstrukční praktiky patří podávání nepodepsaných opravných prostředků či přikládání nepodepsaných nebo jinak vadných plných mocí. Krajský soud odkázal na řadu rozhodnutí, ze kterých lze vysledovat, že tito zmocněnci takto postupují ve snaze, aby se správní orgány dopustily procesní vady.

[7] O tom, že takto účelově jednal také zmocněnec žalobkyně, svědčí dle krajského soudu fakt, že shodného „nedopatření“ v podobě nedoložení plné moci se společnost ODVOZ VOZU dopustila opakovaně, jak je krajskému soudu známo ze souběžně projednávaných či již skončených věcí. Společnost ODVOZ VOZU rovněž po dobu téměř jednoho roku neučinila ve věci žádný procesní úkon a až na sklonku žalobní lhůty podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného. Tento postup podle krajského soudu nasvědčuje tomu, že kroky této společnosti byly od začátku promyšlené, a nikoliv tomu, že by pouze opomenula přiložit k podanému odporu plnou moc. Podle krajského soudu je tvrzení žalobkyně, že na výzvu k doložení plné moci nereagovala, jelikož byla poučena o tom, že veškeré písemnosti budou doručovány jejímu zmocněnci, nepřesvědčivé a také v rozporu s racionálním chováním osoby neznalé práva. Žalovaný tedy podle krajského soudu nemusel zmocněnci žalobkyně poskytnout pomoc podle § 37 odst. 3 správního řádu při odstraňování nedostatků odporu, neboť zmocněnec takovou pomoc nepotřeboval. Žalovaný navíc dal žalobkyni prostor k tomu, aby obstrukční praktiku svého údajného zmocněnce sama napravila, tím, že vůči ní učinil vstřícný krok a k doložení plné moci ji vyzval.

[8] Krajský soud tak dospěl k závěru, že odpor ze dne 13. 4. 2018 byl neúčinný a jeho podáním tedy nedošlo ke zrušení příkazu ze dne 27. 3. 2018. Žalovaný proto není povinen vydat v řízení vedeném pod sp. zn. OD-11874/2017-KUVAC rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 79 s. ř. s., a tudíž není nečinný.

pokračování

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

[10] Podle stěžovatelky krajský soud v obecné rovině nerozporuje, že je-li podání učiněno bez přiložené plné moci, je povinností správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vady podání, a to výzvou doručenou zástupci účastníka. Stěžovatelka však má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, pokud tvrdí, že s ohledem na konkrétní osobu zástupce je nutno přiznat právní účinky výzvě k odstranění vady podání (nedoložení plné moci) doručené samotné účastnici řízení (stěžovatelce). Za nepřipadný považuje stěžovatelka odkaz krajského soudu na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, publ. pod č. 3836/2019 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), neboť rozšířený senát posuzoval situaci spočívající v absenci podpisu na podání samém, tj. esenciální, obligatorní a zcela jasné náležitosti, u níž si nelze racionálně vysvětlit její absenci. V případě nepředložení plné moci je tomu jinak, reálně je na podání odporu proti příkazu stanovena velmi krátká lhůta, ve které musí účastník řízení zvážit, zda se chce bránit, najít nějakého zástupce, sjednat podmínky zastoupení, doručit mu příkaz atd. Je nanejvýš logické, že za této situace zástupce podá z opatrnosti odpor raději ihned po té, kdy se do jeho rukou dostane příkaz, než aby vyčkával doručení plné moci ze strany zastoupeného a riskoval tak zmeškání lhůty pro podání odporu, nota bene za situace, kdy dle právního předpisu může legitimně očekávat, že plnou moc bude moci doplnit k výzvě správního orgánu.

[11] Stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 As 237/2018 – 27, z něhož citovala následující: „NSS *obecně soubhlasí s krajským soudem v tom, že pokud v řízení koná zástupce, který zastupuje obviněné z přestupků opakovaně, lze na něj klást vyšší nároky a posuzovat jeho jednání přísněji. To však nemění nic na závěru, že správní orgány postupovaly při zamítnutí odvolání v rozporu se zákonem, neboť nevyzvaly podatele k odstranění vad podání. Výzva k odstranění vad podání slouží k odstranění nejen vad způsobených neznalostí zákonných náležitostí podání, ale například i vad způsobených administrativním nedopatřením či přehlédnutím (srov. také rozsudky NSS ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 34/2016 - 35, bod 24, a ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1 As 290/2016 - 33, bod 13).*“ Krajský soud podle stěžovatelky nepopsal, co jej přimělo odchýlit se od citované judikatury. Odkazy krajského soudu na jiné právní věci jsou dle názoru stěžovatelky snahou o „hledání senzáce tam, kde není“. Kupříkladu v řízení vedeném krajským soudem pod sp. zn. 43 A 21/2019, na které krajský soud odkázal, doložil právě týž zástupce plnou moc již spolu s podáním odporu, neboť jí již od zastoupeného disponoval. Je tedy zřejmé, že se nejedná o žádnou „účelovou procesní obstrukci“, ale jednoduše o řešení situace, kdy je uzavřena smlouva o zastoupení, ale není doručena plná moc zástupci účastníka. V řízení ve věci sp. zn. 55 A 51/2019 pak byla plná moc řádně doplněna k výzvě správního orgánu ve lhůtě jím stanovené.

[12] Odkázal-li krajský soud na to, že stěžovatelka jeden rok ničeho nečinila, stěžovatelka konstatuje, že podala odpor a nemá povinnost činit cokoli dalšího. Přirozeně se stěžovatelka nebude domáhat vydání rozhodnutí hned poté, co uplyne lhůta k jeho vydání, neboť takový úkon není v jejím zájmu, nadto by vedl k obrovskému zahlcení správních soudů. V posuzované věci stěžovatelka rozhodnutí správního orgánu nijak nepotřebovala, není proto zřejmé, proč by se jej aktivně domáhala. Potřebovala jej teprve v případě, kdy chtěla mít jistotu, že celá věc je již vyřízena a uzavřena.

[13] Stěžovatelce není zřejmé, jak může zneužít právo tím, že žalovaný postupuje nezákonně a nevyzve zástupce stěžovatelky k doložení plné moci. Podle stěžovatelky přitom nebyl krajský soud oprávněn k hodnocení, zda stěžovatelka zneužila právo. Pokud totiž správní orgán považuje určitý úkon za „*disimulativní*“, je na jeho správním uvážení, aby jej takto vyhodnotil a své stanovisko držel. V posuzované věci správní orgán nevyhodnotil podání odporu bez plné moci jako „obstrukci“ či zneužití práva. Jaké důvody jej k tomu vedly, je věcí správního uvážení; patrně tomu tak bylo proto, že v drtivé většině případů týž zástupce plnou moc přikládá již k podání odporu samého, nebo ji doplňuje sám aktivně jen několik dnů po podání odporu, což je žalovanému známo. Důkazem, že žalovaný nevyhodnotil podání odporu bez přiložené plné moci jako zneužití práva, je skutečnost, že přistoupil k vydání výzvy dle § 37 odst. 3 správního řádu; tuto pouze nesprávně adresoval. Podle stěžovatelky tak krajský soud obhájuje pochybení žalovaného universálním argumentem o zneužití práva ze strany stěžovatelky, aniž by tak jednání stěžovatelky hodnotil též žalovaný; ten k takovému hodnocení důvod neměl, neboť zástupce stěžovatelky byl pro správní orgán vždy kontaktní, zastupoval též další účastníky, přičemž v 70 % případů předložil plnou moc již s podáním odporu a ve 21 % případů tak učinil ve lhůtě 5 dnů ode dne podání odporu.

[14] Stěžovatelka je tedy přesvědčena, že bylo namístě, aby krajský soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí, neboť byť zástupce stěžovatelky předložil plnou moc s časovým odstupem, učinil tak dříve, než by vůbec počala plynout lhůta k jejímu předložení počínající dnem doručení výzvy zástupci stěžovatelky, k čemuž však vůbec nedošlo.

[15] Zbývající část kasační stížnosti se pak týkala nesouhlasu stěžovatelky a jejího právního zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Uvedl, že krajský soud netvrdil, že by s ohledem na konkrétní osobu zástupce stěžovatelky bylo nutno přiznat právní účinky výzvě doručené jí samotné (k tomu žalovaný odkázal na bod 17 napadeného rozsudku). Závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, považuje žalovaný za naprosto přiléhavé.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatelky s hodnocením krajského soudu, že se její údajný zmocněnec ve správním řízení dopustil zneužití práva, a s tím související závěr, že žalovaný nepochybil, pokud tuto osobu po podání odporu proti příkazu nevyzval dle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění nedostatku podání spočívajícího v absenci plné moci.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že obdobnými případy, v nichž v soudním řízení vystupuje shodný zástupce jednotlivých stěžovatelů (Mgr. Václav Voříšek), se již opakovaně zabýval. Pokud jde o případ stěžovatelky, v podstatě shodnou skutkovou i právní situací jako v nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2020, č. j. 4 As 105/2020 – 46, v němž konstatoval:

„Předně je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, z něhož vyšel též krajský soud v napadeném rozsudku, dostatečně podrobně a instruktivně popsal způsob jednání účastníků správního řízení, resp. jejich (údajných) zmocněnců a osob na ně napojených, spočívající v samoučelném uplatňování procesních práv, a rovněž vysvětlil, proč takové jednání nemůže požívat právní ochrany. Poukázoval-li stěžovatel na to, že případ posuzovaný v odkazovaném rozsudku rozšířeného senátu se týkal praktik spočívajících v absenci podpisu na podání ve správním řízení, jeho závěry lze bezesporu vztáhnout též na praktiky spočívající v opakovaném a účelovém nepředkládání plné moci či předkládání plné moci bez řádných náležitostí. Stěžejní totiž není konkrétní typ „zdržovacího“ úkonu; ostatně kýženeho promlčení přestupkové odpovědnosti lze dosáhnout využitím různých typů úkonů či jejich kombinace. Stěžejní je zamýšlený účinek takové procesní taktiky. Jak bylo shrnuto v odkazovaném rozsudku rozšířeného senátu, „uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoliv smysluplného obsahu.“

Obecně jistě platí, že institut zneužití práva by měl být aplikován ve výjimečných případech, po pečlivém posouzení postupu účastníka řízení, resp. dalších osob, s nimiž účastník řízení spolupracuje. Je-li podstatou způsobu zneužití práva, o němž se v posuzované věci jedná, pravidelné či opakované využívání obstrukčních praktik v různých řízeních, je zřejmé, že takové posouzení zpravidla nebude možné učinit na základě jednoho správního řízení. Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 - 31, „soudy ani správní orgány nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typové obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Uvábám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala.“

Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že by z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu nebylo zřejmé, z jakého důvodu se odchýlil od požadavku na postup správního orgánu podle § 37 odst. 3 s. ř., neboť úvahy krajského soudu jsou podrobně a přesvědčivě popsány (...). Krajský soud se (...) zabýval obstrukčními praktikami, jejichž cílem je oddálit vydání pravomocného rozhodnutí ve správním (přestupkovém) řízení za účelem uplynutí promlčecí doby; charakterizoval jak osoby, které účelové a obstrukční praktiky pravidelně využívají, dále konkrétní způsoby těchto praktik, jakož i odkazy na konkrétní řízení před správními soudy, z nichž jsou uvedené skutečnosti seznamitelné. Popsal tak promyšlený způsob či dokonce systém činnosti dotčených aktérů, mezi nimi též právního zástupce stěžovatele, směřující k mnohdy úspěšnému maření činnosti správních orgánů na úseku přestupků v oblasti provozu na pozemních komunikacích.

Stěžovatel v kasační stížnosti popsaný systém jako celek nezpochybnil, pouze poukázal na to, že ve správním řízení ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 43 A 21/2019 doložil jeho zástupce plnou moc již s podáním odporu a ve správním řízení ve věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 55 A 51/2019 byla plná moc řádně doplněna k výzvě správního orgánu ve stanovené lhůtě. Tyto námítky však podstatu argumentace krajského soudu nijak nezpochybňují; ve věci vedené pod sp. zn. 43 A 21/2019 došlo k zastavení soudního řízení pro nezaplacení soudního poplatku z důvodu, že žalobkyně vzala žalobu zpět, neboť řízení

o správním deliktu bylo zastaveno z důvodu zániku odpovědnosti žalobkyně za přešupek, přičemž krajský soud odkazoval na toto řízení právě jako na příklad „úspěchu“ popsanych obstrukčních praktik. Ve věci vedené pod sp. zn. 55 A 51/2019 pak bylo žalobě na nečinnost vyhověno, neboť zmocněnec byl v návaznosti na podaný odpor ze strany správního orgánu dvakrát vyzván k předložení plné moci, přičemž podání plné moci bylo nakonec vyhodnoceno jako včasné. Nutno ovšem dodat, že i v tomto rozsudku, při úvahách o nákladech řízení, krajský soud poukázal na účelovost praktik žalobce, resp. jeho zmocněnce, při podávání žalob na nečinnost.

Obecně platí, že správní orgány mají povinnost vyzývat podatele k odstranění vad podání ve smyslu § 37 odst. 3 s. ř., přičemž je-li učiněn úkon ze strany zmocněnce účastníka řízení, aniž by k němu byla přiložena plná moc, je nutno takovou výzvu adresovat přímo zmocněnci (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 405/2017 - 33, publ. pod č. 3860/2019 Sb. NSS, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 - 33). V posuzované věci byly ze strany krajského soudu dostatečným způsobem popsány důvody, pro které je nutno jednání stěžovatele, resp. jeho údajného zmocněnce, považovat za zneužití práva a v důsledku tohoto jednání podanému odporu nepřiznat právní účinky. Podmínkou úvah soudu v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti o tom, zda v průběhu správního řízení došlo ze strany jeho účastníků ke zneužití práva, a zda tedy lze přiznat konkrétním posuzovaným úkonům těchto účastníků právní účinky či nikoli, není předchozí výslovné hodnocení takových praktik ze strany správního orgánu. Jinými slovy, soud je při posouzení zákonnosti postupu správního orgánu v řízení o žalobě proti nečinnosti oprávněn sám uvážit, zda odpor podaný údajným zmocněncem bez přiložené plné moci bylo možné akceptovat jako odpor přípustný či nikoli, a to právě i s přihlédnutím k možnému zneužití práva, které bude zpravidla vyplývat z průběhu konkrétního správního řízení, ve spojení s poznatky vycházejícími z vlastní činnosti soudu (resp. z jiných řízení). K tomu lze podotknout, že žalovaný své hodnocení podaného odporu (byť implicitně) rovněž vyjádřil, a to tím, že na příkazu ze dne 27. 3. 2018 vyznačil doložku právní moci (...).

Nejvyšší správní soud se ztotožnil též s tím, jak krajský soud hodnotil postup žalovaného, který po doručení odporu ze strany údajného zmocněnce vyzval přípisem ze dne 18. 4. 2018 stěžovatele podle § 37 odst. 3 s. ř. k doplnění odporu o plnou moc (...). K takovému úkonu nebyl žalovaný povinen, a proto je v intencích odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 - 33) na místě takový postup hodnotit pouze jako vstřícný krok žalovaného směrem k žalobci, který neměl vliv na průběh správního (příkazního) řízení. Není tedy pravdou, jak namítal žalobce v kasační stížnosti, že by krajský soud přiznal výzvě žalovaného k odstranění vady podání právní účinky.

Pokud pak stěžovatel sám v žalobě v reakci na odůvodnění krajského soudu uvedl, že se „přirozeně nebude domáhat vydání rozhodnutí hned poté, co uplyne lhůta k jeho vydání, neboť takový úkon není v jeho zájmu“, resp. že „v posuzované věci žalobce rozhodnutí správního orgánu nijak nepotřeboval“ a „potřeboval jej teprve v případě, kdy chtěl mít jistotu, že celá věc je již vyřízena a uzavřena“, toto vyjádření pouze koresponduje s přístupem stěžovatele ke správnímu (příkaznímu) řízení, tj. dosáhnout promlčení vlastní přestupkové odpovědnosti a zapadá do popisu systematických obstrukčních praktik opakovaně užívaných mj. ze strany právního zástupce stěžovatele. Volbu takového zástupce, který se z uvedených důvodů nemohl legitimně domáhat „poučení a pomoci“ ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, neboť je ve skutečnosti nepotřeboval, je přitom nutno přičítat k tíži stěžovatele.“

[21] Nejvyšší správní soud přitom nevidí důvod se od těchto svých závěrů v nyní posuzované věci jakkoliv odchylovat, a to i s přihlédnutím k tomu, že obsah napadených rozsudků krajského soudu jakož i kasačních stížností je v obou věcech v podstatě shodný a rovněž ostatní rozhodné skutkové okolnosti obou věcí jsou obdobné.

[22] Závěrem Nejvyšší správní soud k nesouhlasu stěžovatelky a jejího zástupce s vyvěšením osobních údajů na internet uvádí, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, viz např. přípis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 – 7. Nejvyšší správní soud připomíná, že se nejedná o kasační námitku. Způsob,

pokračování

jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatelky ani jejího zástupce. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, atp.). Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému vznikly v řízení náklady spojené s jeho zastoupením advokátem, jejichž náhradu však jednak nepožadoval, jednak s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu bylo nutné přihlídnout k tomu, že jakožto správní orgán má žalovaný právo pouze na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jeho běžnou činnost. Nejvyšší správní soud vzal v potaz předmět projednávané věci a její složitost jakož i velikost žalovaného a jeho odborné zázemí, pokud jde o poskytování běžného právního servisu. Soudní spory týkající se postupu žalovaného v přestupkovém řízení patří do rámce jeho běžné činnosti a věc se jevila s ohledem na precedenci Nejvyššího správního soudu k obdobným věcem jako poměrně jednoduchá. Náklady žalovaného na advokáta tudíž Nejvyšší správní soud neshledal účelně vynaloženými (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29), a proto mu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. ledna 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu